

সত্য
কেন্দ্রীত
ৰূপান্তৰণ
(মডিউল)

সামগ্ৰিক পৰিচৰ্যাৰ পৰিচয়
শিক্ষার্থীৰ নিৰ্দেশিকা

পাঠ ২ঃ ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তিত বনোৱা হৈছে

আদিপুস্তক ১ঃ২৬-২৭ পঢ়ক

- বাকী সৃষ্টিবিলাকৰ পৰা লোকবিলাক কেনেদৰে পৃথক হয়? ঈশ্বৰে মনুষ্যৰ বাবে তেওঁৰ আৰ্হি হিচাপে কি ব্যৱহাৰ কৰিলে?
- মানুহৰ ক্ষেত্ৰত পোৱা ঈশ্বৰৰ কিছুমান বিশেষত্ব কি কি? যিমান সম্ভৱ তাক চিনাক্ত কৰক।

গীতমালা ১৩৯ঃ১৩-১৬ পঢ়ক

- এই পদটোৱে আমাক মানুহৰ গুৰুত্বপূৰ্ণতাৰ বিষয়ে কি কৈছে?
- আপুনি ভাবে নে যে এই পদটো কেৱল কিছুমান লোক বা সকলো লোকৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য?

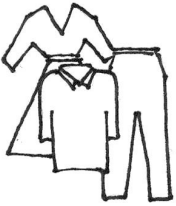

সৰু গোট আলোচনাঃ

- সাধাৰণতে মূল্যহীন কিছুমান লোক কোন কোন হয়?
- আমি লোকসকলক ঈশ্বৰৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি প্ৰদৰ্শন কৰিব পৰা কিছুমান উপায় কি কি?

পাঠ ৪ঃ ২ঃ ৫২ তালিকা

প্ৰসংগ	যীচুৰ ডাঙৰ দীঘল হোৱাৰ অঞ্চলসমূহ			
	প্ৰজ্ঞা	শাৰীৰিক	আত্মিক	সামাজিক
 স্বয়ং				
 পৰিয়াল				
 মণ্ডলী				
 সমাজ				

পাঠ ৫ঃ সহায় কৰা উপায়ৰ তালিকা

পৰিস্থিতি	মণ্ডলীয়ে সহায় কৰিব পৰা উপায়সমূহ
<p>ভোকাভুৰ</p> 	
<p>পিয়াহ</p> 	
<p>উলংগ</p> 	
<p>আশ্ৰয়ৰ অভাৱ</p> 	
<p>ৰোগ</p> 	
<p>বন্দী</p> 	

পাঠ ৬: পাষ্টৰ ওৱং

এসময়ত এখন ডাঙৰ চহৰৰ অতি দৰিদ্ৰ, অপৰিস্কাৰ বস্তুত এটা সৰু মণ্ডলীৰ এজন পালক আছিল। তেওঁৰ নাম আছিল ওৱাং। ওৱাঙে কিছুদিনৰ পূৰ্বে সম্প্ৰদায়টোলৈ গুচি গৈছিল কাৰণ তেওঁ অনুভৱ কৰিছিল যে ঈশ্বৰে তেওঁক পঠিয়াইছে। গীৰ্জাঘৰখন সৰু আছিল- প্ৰায় ৪০ জন লোক আছিল। তেওঁলোক বেছিভাগ মহিলা আৰু শিশু আছিল। ওৱাঙৰ দুটা কাম আছিল। তেওঁ তেওঁৰ কণমানি জাকটোৰ বাবে আটাইতকৈ উত্তম পালকীয় কাম কৰিছিল আৰু লগতে তেওঁ তেওঁৰ পত্নী আৰু দুটা সৰু ল'ৰা-ছোৱালী ভৰণ-পোষণৰ বাবে আন এটা কাম কৰিছিল।

এদিন তেওঁৰ ৰীতি-নীতিৰ দৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ সৈতে ব্যক্তিগত সময় অতিবাহিত কৰিবলৈ ৰাতিপুৱা হোৱাৰ এঘণ্টা আগতে উঠিছিল। তেওঁ উঠিলে, পোছাক পিন্ধিলে, মনে মনে পৰ্দাৰ পাছফালে পিছুৱাই গ'ল যিটোৱে তেওঁৰ এটা কোঠাৰ বাসগৃহক পৃথক কৰিছিল য'ত তেওঁৰ পত্নী আৰু সন্তানে শুই আছিল। তেওঁ তেওঁৰ কেৰাচিনৰ চাকি জ্বলালে। তেওঁ তেওঁৰ বাইবেলৰ পৰা পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এই বিষয়ে ৰাতিপুৱা তেওঁ যিচয়া ৫৮ অধ্যায়ৰ পৰা পঢ়ি আছিল আৰু তেওঁ যিধৰণৰ উপাসনা বিচাৰে তাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ কান্দোন শুনি আছিলঃ

মই এনেধৰণৰ উপবাস মনোনীত কৰা নাইঃ দুষ্টতাৰ বান্ধ মুকলি কৰাই, যুৱলিৰ শালমাৰি সোলোকোৱাই, আৰু উপদ্ৰৱ পোৱা লোকবিলাকক স্বাধীন কৰি বিদায় দিয়াই আৰু তোমালোকে প্ৰত্যেক যুৱলি ভঙাই জানো মোৰ মনোনীত উপবাস নহয়? ভোকাতুৰ লোকৰ লগত নিজৰ খাদ্য বিলোৱা আৰু দুখীয়া বিচৰণকাৰী সকলক আশ্ৰয় প্ৰদান কৰা নহয় নে- যেতিয়া তুমি উলংগজনক অৱস্থা দেখিবা, তেতিয়া তেওঁক কাপোৰ পিন্ধোৱা আৰু নিজৰ তেজ-মঙহৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা?

ওৱাঙে আৰু আগবাঢ়িব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ হৃদয়ে তেওঁৰ মনৰ লগত যুঁজিছিল। যদি ঈশ্বৰে দুখীয়াৰ প্ৰতি ইমান যত্ন লয়, তেন্তে ওৱাঙে নিজকে কিয় দৰিদ্ৰতা আৰু দুখ-কষ্টৰ মাজত পালে, যিয়ে তেওঁৰ হৃদয় ভাঙি পেলালে? তেওঁ জানিছিল যে তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ মানুহে কেনেকৈ জীয়াই থাকিবলৈ সংগ্ৰাম কৰিছিল। সাঁচা অৰ্থত নিপীড়িত হৈছিল। ওৱাঙে নিজেই পৰিয়ালক খুৱাব পৰাকৈ যথেষ্ট কষ্টেৰেই আছিল আৰু প্ৰায়ে তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনীয় ঔষধ কিনিব পৰা নাছিল। তেওঁ ভাবিলে, “ঈশ্বৰ ক'ত? এই শাস্ত্ৰই ইয়াত এই সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ লগত কেনেকৈ খাপ খাব পাৰে?”

যিসময়ত তেওঁ এইবোৰৰ সৈতে চিন্তা কৰি যুঁজি আছিল, সেই সময়তে দুৱাৰত এটি টুকুৰিয়া শব্দ হৈছিল। “ইমান সোনকালে ৰাতিপুৱাই, সেইটো কোন হ'ব পাৰে?” ওৱাঙে ভাবিলে। তেওঁ দুৱাৰ ফালে গ। “কোন হয়?” সিপাৰৰ পৰা মাতিটোৱে কলে, “মই যীচু, ওৱাং।” “কোন?” ওৱাঙে সুধিলে। “মই যীচু, ওৱাং, “মাতটোৱে উত্তৰ দিলে, “আপুনি সাঁচাকৈয়ে কোন?” ওৱাঙে সুধিলে। মাতটোৱে উত্তৰ দিলে, “ওৱাং, মই যীচু। তোমাৰ হৃদয়ৰ কান্দোন শুনি মই আহিছো। মই বিচাৰো তুমি মোক দেখুওৱাবা যে তোমাক কিহে অশান্তি দিছে।”

মাতটো আচল যেন লাগিল। ওৱাঙে সাৱধানে খিলিটো খুলি দুৱাৰখন খুলিলে। তেতিয়াও আন্ধাৰ আছিল আৰু ওৱাঙে কেৱল এটা ছায়ামূৰ্তি দেখিছিল, কিন্তু এনে লাগিছিল যেন তেওঁ তাক যীচুক বুলি কল্পনা কৰিছিল। “ভিতৰলৈ আহক, প্ৰভু, ওৱাঙে কলে। “নহয়, ওৱাং, মই বিচাৰো যে তুমি মোক তোমাৰ সম্প্ৰদায়ৰ মাজেৰে লৈ যোৱা আৰু মোক

দেখুওৱা যে এইটো কি হয়, যিটোৱে তোমাৰ হৃদয় ভাঙি পেলায়।” তথাপিও আচৰিত হৈ ওৱাঙে সন্মত হৈ সতৰ্ক কৰি দিছিল, “আমি সাৱধানে খোজকাঢ়িব লাগিব- প্ৰচণ্ড বৰষুণ হৈ আছে, যথেষ্ট আৱৰ্জনা আছে, আৰু আমাৰ ওচৰত বেছি শৌচাগাৰ নাই।”

যেতিয়া তেওঁলোকে সম্প্ৰদায়টোৰ ৰাস্তাৰ মাজেৰে খোজকাঢ়িছিল, ওৱাঙে যীচুক তেওঁলোকে পাৰ হৈ যোৱা ঘৰবোৰৰ কাহিনী কৈছিল। সেইটোত এগৰাকী মহিলা বাস কৰে যি গৰাকীয়ে নিজৰ সন্তানক খুৰাবলৈ নিজৰ দেহ বিক্ৰী কৰে। পৰৱৰ্তী জুপুৰিত এজন সুৰাসক্ত স্বামী থাকে যিজনে প্ৰতিবাৰ সুৰাপান কৰি তেওঁৰ পত্নী আৰু সন্তানক মাৰ-পিট কৰে- যিটো প্ৰায়ে ঘটি আছিল। সেয়া তাত সমাজৰ সভাপতিৰ ঘৰ আছে, এজন দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত ব্যক্তি যিজনে সম্প্ৰদায়টোৰ বাবে বিদ্যুত দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে ধন সংগ্ৰহ কৰিছিল- কিন্তু এই ধনেৰে তেওঁ সুৰাপান কৰিছিল আৰু জুৱা খেলিছিল।

তেওঁলোকে সম্প্ৰদায়টোৰ মাজত থকা এটা মুকলি ঠাই পাৰ কৰিছিল। এইটো এটা সম্প্ৰদায়ৰ মুকলি অঞ্চল বুলি ধাৰণা কৰা হৈছিল, কিন্তু ইয়াত দুৰ্গন্ধযুক্ত আৱৰ্জনা আৰু নিগনি ৰখা হৈছিল। “সেই ঘৰখনক চাওঁক?” পাহাৰৰ কাষত এটা জুপুৰিলৈ আঙুলিয়াই ওৱাঙে সুধিলে। “এগৰাকী মহিলা আৰু চাৰিটা শিশু তাত বাস কৰে। চালখন- বেয়াকৈ ফুটা আছে। তেওঁলোক বৰ দৰিদ্ৰ। তেওঁলোকৰ খাবলৈ বা পিন্ধিবলৈ খুব কম আছে, আৰু তেওঁলোক প্ৰায় সদায়ে অসুস্থ হৈ থাকে।” এই সময়ত দুয়ো পাহাৰৰ টিঙত আছিল য’ত সম্প্ৰদায়টো নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। ওৱাঙে দূৰৰে পৰা আঙুলিয়াই দিলে? “তললৈ নামি যোৱা পথ-তাতেই মহিলা আৰু শিশুসকলে পানী আনিবলৈ খোজকাঢ়ি যায়। এই এলেকাত আন কতো পানী নাই।”

ওৱাঙে কোণলৈ ঘূৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু তেওঁ কৰুণ কান্দোন শুনিলে। তেওঁ শব্দটোৰ ফালে চালে। যীচুৱে কান্দি আছিল! ওৱাঙে দেখিলে যে তেওঁৰ নিজৰ হৃদয় ভাঙি দিয়া একেটা বস্তুৱে যীচুৰ হৃদয়ো ভাঙি পেলাইছিল। ওৱাঙে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, কিন্তু যীচুৱে হাত বঢ়াই ওৱাঙৰ চাৰিওফালে হাত ফুৰালে, তেওঁৰ ফালে চালে, আৰু কলে, “ওৱাং, মই তোমাক দেখুৱাব বিচাৰোঁ যে তোমাৰ সম্প্ৰদায়ৰ বাবে মোৰ উদ্দেশ্য কি আছে।”

হঠাতে, ওৱাঙে নিজকে সম্প্ৰদায়টোৰ ফালে চাই থকা দেখিলে। যীচুৱে কবলৈ ধৰিলে আৰু যীচুৱে বৰ্ণনা কৰা বিষয়বোৰ ওৱাঙে দেখিবলৈ পাইছিল। যীচুৱে বৰ্ণনা কৰা বিষয়বোৰ ওৱাঙে দেখিবলৈ পাইছিল। যীচুৱে ওৱাঙৰ মণ্ডলীৰ লোকসকলৰ বিষয়ে কৈছিল- যিমান দৰিদ্ৰ আছিল, তথাপি- তেওঁলোকৰ দৰিদ্ৰ চুবুৰীয়াসকলৰ সৈতে তেওঁলোকৰ যি আছিল তাক ভাগ-বতৰা কৰিছিল। দৈনিক, তেওঁলোকে অলপ চাউল ৰাহি কৰিছিল আৰু ইয়াক এটা টেমাত ৰাখিছিল। সপ্তাহটোৰ শেষত, তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে ওচৰত এটা সম্পূৰ্ণ চাউলৰ টেমাত আছিল যিটো তেওঁলোকে মণ্ডলীলৈ লৈ আহিছিল, যীচুৰ নামত, তেওঁলোকৰ তুলনাত কম থকা সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকলৰ মাজত। তেওঁলোকে চাবোনকো তেনেদৰেই কৰিছিল। মণ্ডলীৰ মহিলাসকলে সমাজৰ বিধৱাসকলক পৰিদৰ্শন কৰিছিল আৰু তেওঁলোকক “গ্ৰহণ” কৰিছিল- তেওঁলোকক অসুস্থ অৱস্থাত তেওঁলোকৰ সন্তানক ধোৱা, ৰান্ধিবলৈ আৰু যত্ন লোৱাত সহায় কৰিছিল।

যীচুৱে চাকৰিৰ বিষয়ে কৈছিল আৰু ওৱাঙে দেখিছিল যে লোকসকলৰ চাকৰি আছিল। উচ্চ বেতনৰ চাকৰি নহয়, কিন্তু এনে চাকৰি যিটোৱে মৰ্য্যদা দিছিল আৰু প্ৰাথমিক প্ৰয়োজনীয়তা পূৰ্ণ কৰিবলৈ পৰ্যাপ্ত আছিল। যীচুৱে বাসস্থানৰ বিষয়ে কৈছিল আৰু ওৱাঙে ঠাণ্ডা আৰু বৰষুণে সলনি কৰা জুপুৰিবোৰ দেখিছিল। আকৰ্ষণীয় ঘৰ নহয়, কিন্তু সুৰক্ষিত আৰু পৰিষ্কাৰ ঘৰ। যীচুৱে পানীৰ বিষয়ে কৈছিল আৰু হঠাতে কৌশলগত স্থানত ষ্টেণ্ডপাইপ (থিয় নাল) আছিল য’ত

মহিলা আৰু শিশুসকলে পৰিষ্কাৰ পানী পাইছিল। যীচুৱে শৌচৰ বিষয়ে কৈছিল আৰু ওৱাঙে দেখিছিল যে শৌচাগাৰ আছে—প্ৰতিটো ঘৰৰ বাবে এটাকৈ নহয়, কিন্তু সকলোৰে বাবে এটা যথেষ্ট। আৰু সম্প্ৰদায়টোৰ মাজভাগত থকা আৱৰ্জনাৰ দমটো নাইকিয়া হৈ গৈছিল। তাৰ পৰিৱৰ্তে, সৰু গছ আছিল আৰু তাত শিশুবোৰে আৰু তাত শিশুবোৰে হাঁহিছিল আৰু খেলি আছিল, এটা ফুটবল খেলি আছিল। যীচুৱে পৰিৱৰ্তিত জীৱনৰ বিষয়েও কৈছিল আৰু ওৱাঙে দেখিছিল যি গৰাকী মহিলাই নিজৰ সেই দেহ বিক্ৰী কৰি আহিছিল তাই এতিয়া তেওঁৰ সন্তানক এক সন্মানজনক চাকৰিৰে প্ৰতিপালন কৰিছে। মাতলীয়া জনো এতিয়া এজন মৰমিয়াল স্বামী আৰু দেউতা আছিল। সভাপতি জনো অসংভাৱে ধন ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল, কিন্তু সঁচাকৈয়ে সম্প্ৰদায়টোক সহায় কৰি আছিল।

তেতিয়া যীচুৱে কলে, “ওৱাং, মঙলীটো চোৱা!” ওৱাঙে চালে। এইটো সম্পূৰ্ণ ভৰি আছিল। তাত পুৰুষসকল আছিল! মানুহবোৰ সুখী আছিল। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ মঙ্গলময়তাৰ বাবে প্ৰশংসা কৰিছিল। তাত ওৱাঙে, প্ৰচাৰ, শিক্ষা আৰু পৰিচালনা আত্মা আৰু আঞ্জাকাৰী প্ৰেমৰ কাৰ্য্যত তেওঁৰ লোকসকলক নেতৃত্ব দিছিল। যীচুৱে বৰ্ণনা কৰি কৈছিল, “ওৱাঙ, তোমাৰ সম্প্ৰদায়ৰ বাবে এইটো মোৰ দৰ্শন। মই বিচাৰো যে তুমি এই দৰ্শন বিষয়ে কোৱা আৰু লোকসকলক এই ফালে আগুৱাই নিবলৈ আৰম্ভ কৰা।”

ওৱাঙে প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, “কিন্তু প্ৰভু, আমি ইমান দৰিদ্ৰ!” যীচুৱে শান্তভাৱে সুধিছিল, “ইজ্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক চুফ সাগৰৰ পাৰলৈ কোনে লৈ গৈছিল? কোনে পিঠা আৰু মাছ বহুগুণে বৃদ্ধি কৰিছিল আৰু পাঁচ হাজাৰ পুৰুষৰ লগতে মহিলা আৰু শিশু সকলক খুৱাইছিল? চাৰিফতৰ বিধৱা গৰাকীৰ তেল আৰু আটাগুড়ি কোনে বৃদ্ধি কৰিছিল যাতে তেইৰ পৰিয়ালক তিনি বছৰৰ আকালৰ সময়ত খাদ্য যোগান ধৰিবৰ বাবে পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে থাকে? গালীল সাগৰক কোনে শান্ত কৰিছিল?” “আপুনি কৰিছিলে, প্ৰভু,” ওৱাঙে কলে। “তেন্তে ওৱাঙে, মই তেমাক যি কৰিবলৈ কৈছো তাৰ প্ৰতি আঞ্জাকাৰী হোৱা। আপোনাৰ ওচৰত যি আছে তাক বিলাই দিয়া, যদিও এইটো তাকৰ। তোমাৰ লোকসকলৰ বাবে মোৰ ভাল উদ্দেশ্যৰ কথা ঘোষণা কৰা- আত্মিক আৰু শাৰীৰি দুয়োটাকে। আৰু মই তোমাৰ ভূমি আৰোগ্য কৰিম!”

ওৱাঙে এটা কুকুৰাই ডাক দিয়া শুনিছিল। তেওঁৰ পত্নীয়ে কাহিছিল আৰু পৰ্দাৰ আনটো ফালে লৰচৰ কৰিছিল। তেওঁ মেজত কাষত বহিছিল, কিন্তু তেওঁৰ চাকি নোমাই গৈছিল। এইটো পোহৰ হৈ আহিছিল। ওৱাঙে যীচুক চাৰিওফালে চাইছিল কিন্তু তেওঁক দেখা পোৱা নাছিল। তেওঁ আচৰিত হৈ কলে, “মোৰ সপোন আছিল নেকি? এইটো এটা দৰ্শন আছিল নেকি?” তেওঁ নাজানিছিল, কিন্তু ওৱাঙে জানিছিল যে তেওঁ যীচুক লগ পাইছিল আৰু দৰিদ্ৰসকলৰ প্ৰতি ঈশ্বৰৰ চিন্তাৰ বিষয়ে তেওঁ এটা নতুন জ্ঞান পালে... আৰু তেওঁ কেনেকৈ তেওঁৰ লোকসকলক তেওঁৰ সমাজত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ নেতৃত্ব দিব লাগে তাৰ এটা নতুন দৰ্শন পালে।

- প্ৰচাৰক ওৱাঙৰ সম্প্ৰদায়ত পোৱা কিছুমান সমস্যা কি কি? এই সমস্যাবোৰক আত্মিক, সামাজিক, শাৰীৰিক আৰু মানসিক এই চাৰিটা তালিকাত ভাগ কৰক।
- এই সম্প্ৰদায়ৰ বাবে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্য কি আছিল? প্ৰতিটো সমস্যাৰ মাজেৰে যাওক আৰু চাওক যীচুৱে সমাধান কি হবলৈ দেখুৱাইছিল।
- যীচুৱে প্ৰচাৰক ওৱাং কি কৰিবলৈ কৈছিল?

পাঠ ৬ঃ জচ আৰু মাৰিয়াৰ বিষয় অধ্যয়ন

জচ আৰু মাৰিয়াৰ ঘৰটো এইমাত্ৰ জ্বলি গৈছে; একেবাৰে একো বাকী থকা নাই। যোৱা কালি তেওঁলোকে-তেওঁলোকৰ পাঁচটা সন্তানৰ সৈতে আত্মীয়সকলৰ সৈতে আছিল। যিয়ে নহওক, এই অতি সৰু ঘৰটোত ইতিমধ্যে ১০ জন লোক বাস কৰে, সেয়েহে আৰু সাতজনৰ বাবে ঠাই নাই। জচ এজন খেতিয়, আৰু তেওঁ ইতিমধ্যে তেওঁৰ সৰু পথাৰ ৰোপণ সমাপ্ত কৰিছে, কিন্তু তেওঁ শস্য চপোৱালৈকে আৰু তিনি মাহ বাকি আছে। তেওঁ তেওঁৰ পথাৰৰ বাবে বীজত সকলো ধন খৰচ কৰিছিল আৰু তেওঁ আগত সাঁচি থোৱা সকলোখিনি জুইত জ্বলি গৈছিল।

এই পৰিয়ালটোৰ কিছুমান প্ৰয়োজনীয়তাবোৰ কি কি?

সহায় কৰিবলৈ সমাজত উপলব্ধ থকা কিছুমান বস্তুবোৰ কি কি?

- মানুহ

- সামগ্ৰীসমূহ

- সুবিধাসমূহ

